

τὴν οἰκογένειαν τοῦ πατρὸς του καὶ τὴν πόλιν του τελεῖαν καταστροφῇ. Πρὸ τῆς κυριεύσεως τῆς Τρωάδος ἐφόνευσε τὸν Ἀχιλλεῖα διὰ δόλου, ἐνῶ ἔμελλε νὰ νυμφευθῇ τὴν ἀδελφὴν τῆ Πολυξένης εἰς τὸν Ναῶν τοῦ Θυμβραίου Ἀπόλλωνος, ῥίψας βέλος κατὰ τοῦ μόνου τρωτοῦ μέρους αὐτοῦ, — τῆς πτέρνας του — Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐπληγώθη ὑπὸ τοῦ Φιλοκτήτου διὰ βέλους φαρμακευμένου καὶ ἀπέθανεν ἐν ἀγωνίᾳ.

Τὴν διαγωγὴν τοῦ Πάριδος καὶ τὰ κακὰ αὐτῆς ἀποτελέσματα εἰς ὀλόκληρον τὸ ἔθνος του, πρέπει νὰ ἔχον πάντοτε πρὸ ὀφθαλμῶν πάντες οἱ νέοι, ὥστε ν' ἀποφεύγῃ τὰς ἀθεμίτους ἐκείνας ἡδονάς, αἱ ὁποῖαι ἐπέφερον τὴν καταστροφὴν ἐκείνου καὶ ῥίπτουσιν εἰς δυστυχίαν καὶ πρόωρον θάνατον χιλιάδας ἐκ τῶν ἀνοήτων νέων εἰς πάσας τὰς χώρας τῆς Γῆς.

«Ἡ εὐσέβεια, — λέγει ὁ Παῦλος, — εἶναι ὠφέλιμος εἰς πάντα, ἔχουσα ἐπαγγελίαν τῆς τε παρούσης ζωῆς καὶ τῆς μελλούσης.» (Α'. Τιμοθ. δ', 8) ἤγουν ὑπόσχεται εὐημερίαν εἰς τε τὸν παρόντα κόσμον καὶ εἰς τὸν μέλλοντα, καὶ ταύτην πρέπει πάντες νηπιόθεν ν' ἀποκτήσωσιν. (ἀκολουθεῖ.)

Ο ΠΑΙΣ ΤΗΣ ΓΡΑΦΗΣ.

(Ἐκ τοῦ Ἀστέρους τῆς Ἀνατολῆς.)

(Συνέχεια τοῦ ἀριθ. προηγούμενου.)

Ὁ Ἰωσήφ εἶχεν ἀκούσει, ὅτι οἱ Ἰνδοὶ (ἄγριοι Ἀμερικανοὶ) εἶχον πρὸ ὀλίγου διαπραξεί τινα κακουργήματα μεταξὺ τῶν λευκῶν ὀλίγα μίλια μακρὰν τοῦ μέρους, ὅπου ἐκατοίκει, ἀλλ' οἱ γονεῖς του ἐνόμιζον ὅτι ἡ ὑπόθεσις ἐκείνη εἶχε διαλυθῆ φιλικῶς, καὶ τοιουτοτρόπως δὲν ἐφάνταζοντο κανένα ἄλλον κίνδυνον ἀπ' αὐτῆς.

Ἀλλ' οἱ ἄγριοι ἐκείνοι ἄνθρωποι ἦσαν ἔμπροσθεν τοῦ Ἰωσήφ καὶ αὐτὸς ἐγνώριζεν ἀπὸ τὴν πολεμικὴν τῶν ἐνδομασίαν καὶ ἀπὸ τὰ δπλα των, ὅτι εἶχον ἔλθει ὡς ἐχθροὶ καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἐστοχάσθη νὰ φύγῃ, ἀλλ' εἶδεν, ὅτι τοῦτο ἦτο ἀδύνατον, διότι νὰ κρυφθῇ δὲν ἤμπορει, ἐπειδὴ τόπος ἀσφαλῆς δὲν ὑπῆρχε, καὶ τὸ νὰ ἐπιχειρήσῃ νὰ ὑπερασπισθῇ ἑαυτὸν ἔδλεπεν ἀνωφελές· ὅθεν ἀπεφάσισεν ὡς ἀνδρεῖον παιδίον, νὰ τοὺς ἀπαντήσῃ μὲ γενναίτητα, καὶ ἂν ἤθελον νὰ πάρουν τίποτε ἀπὸ τὴν οἰκίαν, νὰ τοὺς ἀφήσῃ νὰ τὸ πάρουν, ἐλπίζων μὲ τοῦτο, ὅτι θὰ ἀνεχώρουν χωρὶς νὰ κάμουν ἄλλαν ζημίαν.

Μόλις εἶχε τελειώσει ταῦτα εἰς τὸν νοῦν του, καὶ ἰδὲ οἱ Ἰνδοὶ ὄρμησαν εἰς τὴν καλύβην, ἐκύτταξαν τριγύρω, καὶ ἐπειδὴ δὲν εἶδον εἰμὴ τὸ παιδίον, περιῆλθον ὅλα τὰ μέρη τῆς, διὰ νὰ βεβαιωθοῦν ὅτι δὲν ἦτο κανεὶς, ἔπειτα δὲ ἐσύναξαν ὅλα τὰ τρόφιμα καὶ ὅλα τὰ φορέματα ὅσα τοὶ ἤρσαν καὶ ἀνεχώρησαν λαθόντες μαζὺ των καὶ

τὸν μικρὸν Ἰωσήφ, εἰς τὸν ὁποῖον ἔδωκαν νὰ ἐννοήσῃ, ὅτι ἔπρεπε νὰ τοὺς ἀκολουθήσῃ, ἂν δὲν ἤθελε νὰ τὸν κακοποιήσωσιν.

Ὁ δυστυχὴς Ἰωσήφ εἶδε διὰ μιᾶς ὅτι ἡ ἀντίστασις δὲν θὰ τὸν ὠφέλει πρῶτος, ὅθεν παραδοθεὶς εἰς τὴν ὑπεράσπισιν τοῦ Θεοῦ, ἐπεριπατεῖ μὲ θάρρος μεταξὺ δύο Ἰνδῶν, οἱ ὁποῖοι διωρίζθησαν ἀπὸ τὸν ἀρχηγόν των νὰ τὸν φυλάττωσιν.

Ὁ ἥλιος ἐπληρίαζε νὰ δύσῃ ὅτε εἰσῆλθον εἰς τὸ δάσος, ἀλλ' αὐτοὶ ἐξηκολούθησαν ὀδεύοντες ἐπὶ πολλὰς ἀκόμη ὥρας, καὶ ὅταν τελευταῖον ἐσταμάτησαν, ὁ Ἰωσήφ ἐτηρεῖτο πολλὴ προσεκτικῶς. Τὸν ἀφῆκαν ὅμως νὰ πλαγιάσῃ ἐπάνω εἰς ἔρηρά τινα χόρτα πλησίον τῆς πυρᾶς, τὴν ὁποίαν ἤναψαν, αὐτὸς δὲ μετὰ ἐνθερμον προσευχῆν εἰς τὸν Θεόν, ἀπεκοιμήθη.

Διὰ πολλὰς ἡμέρας ὠδοιπόρουν χωρὶς ν' ἀναπαυθῆν πολὺ τέλος δὲ ἐφθασαν εἰς ἓν μικρὸν Ἰνδικὸν χωρίον, καὶ ἐκεῖ ἀφῆκαν τὸν Ἰωσήφ, ὁ ὁποῖος ἐνεκα τῆς μακρᾶς καὶ ἀδιακόπου ὀδοιπορίας εἶχε καταβληθῆ τόσον πολλὸ, ὥστε δὲν ἠδύνατο νὰ περιπατῇ. Ἀλλ' ὅμως καὶ εἰς τὴν κατάστασιν ταύτην εἰς τῶν Ἰνδῶν ἔμενε πλησίον του πάντοτε διὰ νὰ τὸν φυλάττῃ, μάλιστα τὸν μετέφεραν διὰ νυκτὸς εἰς μικρὰν τινα σκιάδα, τὴν ὁποίαν εἶχον κατασκευάσει μὲ χαμοκλάδα, καὶ ὅταν τὴ πρῶτῃ ἐξύπνησεν, ἤρθανθῃ ἑαυτὸν τόσον κικὰ, ὥστε δὲν ἠδύνατο νὰ σηκωθῇ· τὸ δὲ χειρότερον ἦτο ὅτι κανεὶς ἐπὶ πολλὰς ὥρας δὲν ἐφρόντισε δι' αὐτόν. Τελευταῖον ὅμως παιδίον τι εἰς τὴν ἡλικίαν του, ὁ υἱὸς Ἰνδοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον ἀνῆκεν ἡ σκιάς, ἤλθε καὶ τοῦ ὠμίλησεν ὀλίγας λέξεις εἰς τὸ ἀγγλικόν. Ἀφίνομεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας νὰ συμπεράνωσι τὰ αἰσθήματα, τὰ ὁποῖα ἠγέρθησαν εἰς τὴν καρδίαν τοῦ μικροῦ Ἰωσήφ εἰς τὴν φωνὴν τῆς μητρικῆς του γλώσσης, διότι ἀφότου οἱ Ἰνδοὶ τὸν ἤρπασαν ἀπὸ τὴν πατρικὴν οἰκίαν δὲν εἶχεν ἀκούσει οὐδὲ μιάν λέξιν, τὴν ὁποίαν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ. Ὁθεν τὰ δάκρυα ἔτρεχον ποταμῆδον ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς του, ἐνῶ ἔλεγεν εἰς τὸ Ἰνδόπουλον πόσον ἄρρωστος ἠσθάνετο ὅτι ἦτο.

Ἡ κατάστασις τοῦ Ἰωσήφ ἐκίνησε τὴν συμπάθειαν τοῦ ἀγρίου παιδὸς, ὅπερ τοῦ ἠτοίμασεν ἐν ἀπὸ τὰ συνήθη ἱατρικὰ τῶν ἀγρίων καὶ ἄλλως πως τὸν περιεποίηθη ὅσον ἠμπόρουν, ὥστε ὁ Ἰωσήφ ταχέως ἀνέλαθε καὶ ἀμέσως ἐπεδόθη εἰς τὴν ἐργασίαν, τὴν ὁποίαν τοῦ ἔδωκαν καὶ ἡ ὁποία ἦτο νὰ κόπτῃ ξύλα εἰς τὸ δάσος καὶ νὰ τὰ κρουθῶν εἰς τὸ μέρος, ὅπου τοῦ ἔδειξαν, διὰ νὰ χρησιμεύσουν διὰ τὰς ἀνάγκας τῶν Ἰνδῶν· ἀλλὰ καὶ ἐδὴ ἐπετηρεῖτο ἀκριβῶς ὑπὸ τῶν Ἰνδῶν.

(ἀκολουθεῖ.)